

Vänsterpress om Mellanöstern – början av oktober 2016

Den skakiga och kortvariga vapenvilan i Syrien krackelerade innan den officiellt skulle ha upphört. Därefter har striderna, särskilt kring Aleppo, trappats upp. Syriska armén, tillsammans med milismän från Hizbollah och Iran, har med ryskt flygstöd inlett en offensiv mot de delar av Aleppo som fortfarande hålls av rebeller. Uppenbarligen har Assad, med stöd av Ryssland, beslutat att till nästan varje pris ta över hela Aleppo. Men de som drabbas värst är som vanligt civila. Situationen i de delar av Aleppo som attackeras har karakteriserats som ”ett helvete på jorden”.

Den turkiska regimen fortsätter sina attacker (även militärt) mot kurder, arresterar mängder av oppositionella och har gett tiotusentals lärare, poliser, officerare och tjänstemän sparken. Samtidigt finns turkiska trupper i både norra Syrien och norra Irak.

Egypten har hamnat i djup kris och Libyen-kaoset fortsätter. Kriget i Yemen fortsätter likaså osv.

Kort sagt: Det ser mycket dystert ut i Mellanöstern.

Tidigare artikelsamlingar om Mellanöstern under senaste halvåret (nyaste först): [Vänsterpress om Mellanöstern – mitten av september 2016](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – början av september 2016](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – början av augusti 2016](#), [Vänsterpress om kuppöversöket i Turkiet – juli 2016](#) och [Vänsterpress om Mellanöstern – april 2016](#)

Martin Fahlgren 14/10 2016

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Syrien och Ryssland i massiv attack mot civila</i>	1
Flamman	2
<i>Detta kan vi göra för Syrien</i>	2
<i>De dödade i Yemen är också Sveriges ansvar</i>	2
Internationalen	3
<i>Fängslade Alp Altinörs: ”Jag är turk, jag är demokrat, jag är HDP”</i>	3
<i>”Etnisk rensning i Palestina”</i>	4
Offensiv	7
<i>Krigets Aleppo – ett helvete på jorden</i>	7
Proletären	11
<i>Vilka är de verkliga krigsivrarna i Aleppo?</i>	11
<i>Prisbelönt journalist om Syrien: ”Moderata rebeller är en myt”</i>	13

Arbetaren

Syrien och Ryssland i massiv attack mot civila

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 28/9 2016

”Ordet katastrof räcker inte för att beskriva det som sker just nu”. Läget efter att den bräckliga vapenvilan i Syrien bröts förra veckan är värre än på länge och orden kommer från räddningsarbetaren Bibars Mashaai från frivilligorganisationen Vita Hjälmar som till Sveriges Radio ger en bild av de senaste dygnens intensiva bombningar av östra Aleppo. På tisdagen kom uppgifter om att en markoffensiv inletts av syriska regimen

Under helgen, bara några dagar efter det att vapenvilan brutit samman, flygbombade både den syriska regimen och den ryska arméns stridsplan Aleppos östra rebellkontrollerade delar. Bombningarna ska, enligt flera människorättsorganisationer, ha orsakat stor förödelse och resulterat i minst 45 döda. Samtidigt befarar många att siffran kan komma att stiga betydligt då flera kroppar fortfarande inte hittats under de många sönderbombade byggnaderna.

Fruktansvärda rapporter strömmar också in till nyhetsbyråer runt om i världen som talar om ett levande helvete med 300 000 instängda människor sedan striderna mellan regimen och rebellgrupper i staden blossat upp på nytt. Himlen, beskrivs av ögonvittnen på plats, vara full av bombplan och inga människor törs ge sig ut på gatorna ens för att försöka få tag i mat. Tillfälligt uppsatta vårdinrättningar fylls snabbt av svårt skadade civila, varav över hälften rapporteras vara barn.

Samtidigt ser läget mellan USA och Ryssland, som var med och förhandlade fram vapenvilan, återigen låst ut. Under helgens extrainkallade möte i FN:s säkerhetsråd kallade USA:s FN-ambassadör Rysslands agerande för barbari och fick medhåll av bland annat general-sekreterare Ban Ki-moon som varnade för att användandet av tunnbomber som släppts över östra Aleppo kan röra sig om krigsbrott.

Ryssland å sin sida försvarade bombningarna med att de slåss mot terrorister och att de försöker minimera antalet civila skadade.

Staffan de Mistura, som är FN:s specialsändebud i Syrien, sade i ett uttalande efter att striderna blossat upp igen att den enda vägen till fred är genom politisk förhandling. Han kallade också den senaste tidens blodbad för en av de värsta veckorna i det nästan sex år långa kriget. Och från brittiskt håll meddelade, FN-ambassadören Matthew Rycroft att säkerhetsrådet nu måste stå i beredskap då ”USA:s och Rysslands försök till fred i Syrien är mycket mycket nära slutet”. Det rapporterar finska public service-bolaget Yle.

Men trots det upptrappade våldet nådde internationell nödhjälp under söndagen fyra städer som varit belägrade i ett halvår. Sammanlagt 71 lastbilar med förnödenheter till omkring 60 000 hårt drabbade människor tog sig, enligt Internationella Röda korset-kommittén, till de rebellkontrollerade Madaya och Zabadani och till de av regimen kontrollerade städerna Foah och Lefraya.

Efter förra veckans attacker mot en hjälpkonvoj där minst 12 personer dödades stoppade FN all nödhjälp till Syrien under 48 timmar då riskerna ansågs för stora.

På tisdagseftermiddagen kom uppgifter om att syriska regimstyrkor inlett en omfattande markoffensiv mot östra Aleppo, där det enligt nyhetsbyrån AFP nu endast ska finnas ett trettio-tal läkare kvar bland de 300 000 instängda personerna.

Flamman

Detta kan vi göra för Syrien

Anna Herdy

Flamman 6/10 2016

Samtidigt som det står tomma flyktingboenden i Sverige dör människor i Syrien. Det räcker inte att stå handfallna längre.

Det finns en märklig medielogik när det kommer till krig. Trots att Syrenkriget pågått i snart sex års tid och trots att det inifrån landet rapporteras om kemiska stridsmedel, bombningar av sjukhus och andra uttalade civila mål, så hamnar krigets fruktansvärda bilder i vårt nyhetsflöde med mycket ojämna mellanrum. Det är först när syriska barn spolats upp på stränder, flyktingbåtar sjunker eller nu när nästintill hela Aleppo är sönderbombat, som tidningarna skriver i någon större omfattning. Det rullar på, rapporteringen är godtycklig och klickbar och krigsbrottens konsekvenser och orsaker följs inte upp.

Sjukhus som bombas och civila som utgör måltavlor. Det är inte ett nytt sätt att föra krig på, men det är ett fruktansvärt sätt. För ett år sedan var det USA som bombade sjukhus i Kunduz, Afghanistan, nu är det Al-Assads regeringsstyrkor och Ryssland som pekats ut som ansvariga för bombningarna mot sjukhus i Aleppo. Bilder på barn som grävs upp ur rasmassor slutar inte rulla innanför ögonlocken på alla som själva har barn, på alla som någon gång kanske kommer att få barn eller bara är vanliga empatiska varelser. Samtidigt sitter kostymmän och kvinnor med invecklade relationer till varandra präglade av ekonomiska, imperialistiska och geopolitiska maktförhållanden vid runda ekbord och fredssamtal. Samtal som hittills lett till rekordkorta vapenvilor, som när de upphört leder oss tillbaka till ruta ett: Krig.

Så vad kan ett litet land i norr egentligen göra för Syrien?

1. Vi kan sluta exportera vapen till krigförande länder. Vi vet att svenska vapen finns i Syrien och att Sverige sålde vapen till Saudiarabien och USA för omkring 5 miljarder kronor till respektive land mellan 2010–2014. Dessutom stödjer Sverige den USA-ledda insatsen mot IS. Vapenstöd till den insatsen skulle enligt Svenska Freds strida mot flera kriterier i det svenska regelverket för krigsmaterielexport.

2. Vi kan och vi skulle ha råd att ta emot betydligt fler syriska flyktingar i Sverige, om vi en gång för alla tog tag i de verkligt välfärdshotande flyktingarna: de som flyr skatt. Samtidigt som människor – såväl stridande som civila – dör i Aleppo, så rapporterar Dagens Nyheter (30/9, 2016) att det finns asylboenden som står tomma och kostar hundratals miljoner här hemma i Sverige. Det finns naturligtvis plats för människor som flyr krigsmakter som för länge sedan slutat följa krigets regler om att freda civila mål, människor och medel. Andrummet för svenska politiker måste upphöra, nu är det dags för de syriska flyktingarna att andas.

De dödade i Yemen är också Sveriges ansvar

Judith Kiros

Flamman 13/10 2016

Under den arton månader långa konflikten mellan Saudiarabien och Yemen har åtminstone tiotusen människor dödat och långt fler skadats. I kriget används svenska vapen.

Tidigare i veckan utsattes en begraving i Yemen för en attack av Saudiarabiska styrkor. Enligt vittnen ska en missil ha träffat en byggnad i närheten av ceremonin och dödat över 140 människor. 525 personer uppges ha blivit skadade.

Under den arton månader långa konflikten mellan Saudiarabien och Yemen har åtminstone

tiotusen människor dödade och långt fler skadade. Även landets infrastruktur har drabbats hårt. FN:s försök att tillsätta en utomstående utredning av den humanitära situationen i Yemen, samt eventuella krigsbrott från Saudiarabiens sida, har hittills blockerats.

Att Saudiarabien konsekvent begår den här typen av handlingar i Yemen, samtidigt som man förtrycker och fängslar den egna befolkningen, är ingen nyhet. Däremot är det än en gång värt att påpeka att regimen får stöd av västerländska stater och intressen. De mänskliga rättigheter vi uppmuntras använda som ledstjärna verkar inte betyda så mycket inom ramarna för en kapitalistisk världsordning. Kanske är det dags att hitta ett nytt ramverk vi kan förhålla oss till?

Det kanske viktigaste stödet Saudiarabien får är från USA. Obamas regering (och i denna ingår Hillary Clinton, som ju nu går till val som en progressiv och feministisk kandidat) stöttar Saudiarabiens insats i Yemen och exporterar vapen till ett värde av 1,3 miljarder. Men efter den senaste attacken har man i ett uttalande sagt att man ska se över sitt stöd för insatserna i Yemen så att den ”bättre överensstämmer med amerikanska principer, värden och intressen”. Detta säger man alltså efter att tiotusen människor redan har dött – och vapenhandeln benämner man inte. Lite dålig PR ska väl inte få skada exporten?

Inte heller i Sverige är vi oskyldiga. Avtalet med Saudiarabien har inte förnyats (trots att det fanns ett starkt intresse av att göra det), men vi exporterar fortfarande vapen till landet – och enligt siffror från Svenska Freds får Saudiarabien 59 % av sina vapen från Europa. Och så länge det är och förblir fallet bär vi ett ansvar för dödandet i Yemen.

Internationalen

Fängslade Alp Altinörs: ”Jag är turk, jag är demokrat, jag är HDP”

Per Leander

Internationalen 14/10 2016

Alp Altinörs greps den 9 september. Bilden är från hans föredrag på Motståndforum på ABF-huset i Stockholm tidigare i år.¹

Den 9 september greps den turkiske oppositionspolitikern Alp Altinörs i sitt hem. Han är vice ordförande för vänsterpartiet HDP, Folkens Demokratiska Parti, som samlar turkar och kurder i deras gemensamma kamp för sociala och demokratiska rättigheter.

Fängslandet av Alp Altinörs är bara ett av många tillslag mot HDP och andra oppositionella

¹ Se artikelsamlingen [Vänsterpress om Mellanöstern \(april 2016\)](#)

grupper i Turkiet, där den auktoritära presidenten Erdogan nu stärker sitt grepp.

Dessutom genomför turkisk militär just nu ren krigföring mot de kurdiska områdena i östra Turkiet, ett krig som HDP har protesterat emot.

Alp Altinörs kontakter med omvärlden har varit begränsade sedan han fängslades. Men nu i början av oktober lyckades Alp Altinörs få ut ett brev från häktet, i vilket han tackar för allt stöd han har fått. I brevet skriver Alp Altinörs att han på falska grunder anklagas för att stödja terrorism, och att åklagarmyndigheten förbereder en rättegång mot honom utifrån falska vittnesmål och förfälskade bevis. Han menar också att många av dem som vittnar emot honom inte gör det av illvilja, utan på grund av hot från myndigheterna.

”En av polismännen som grep mig sa att jag såg turkisk ut och ”Jag är turk, jag är demokrat, jag är HDP” att jag därför inte borde vara med i HDP”, skriver Alp Altinörs: ”De vill att vi ska betala priset för att vi har valt att stå sida vid sida med det kurdiska folket under denna svåra tid. Deras mål är att bryta den demokratiska alliansen mellan de turkiska och de kurdiska folken”, fortsätter Alp Altinörs i brevet:

“Som jag sa till polisen: Jag är turk, jag är demokrat, och jag är HDP. Vi – socialister, demokrater, miljöaktivister, arbetar- och kvinnorrättskämpar – vi kommer att fortsätta att stå med HDP mot fascismen tillsammans med alla vänstermänniskor i Turkiet.”

”Etnisk rensning i Palestina”

Alejandra Ríos

Internationalen 14/10 2016

Alejandra Ríos intervjuar **Ilan Pappé**, historiker och socialistisk aktivist som sedan länge har forskat om konflikten mellan Israel och Palestina. Pappé berättar om den Israeliska bosättarkolonialismen och om varför en tvåstatslösning inte är en bra idé.

Ilan Pappé har bland annat skrivit böckerna *The Ethnic Cleansing of Palestine* (Den etniska rensningen av Palestina) och *The Idea of Israel: A history of Power and Knowledge* (Föreställningen om Israel: en berättelse om makt och kunskap).

Du har talat och skrivit om begreppet hemland som ett rättfärdigande av ett utrotande av den infödda befolkningen. Vad är innebörden i detta begrepp och vilka exempel finns det på att det använts på andra ställen? På vilket sätt tillämpas det annorlunda i Palestina än i andra länder?

– **Ilan Pappé**: Sammanhanget är företeelsen bosättarkolonialism: européer som kände sig otrygga eller hotade flyttade till icke europeiska områden i Amerika, Afrika, Australien och

Palestina. Dessa människor letade inte bara efter ett nytt hem, utan också ett nytt hemland. De hade nämligen ingen önskan eller planerade inte att återvända till Europa.

Det enda problemet var att de länder de var ute efter redan beboddes av andra människor. I de flesta fall blev deras lösning folkmord mot de infödda folken. I två fall var lösningen en annan: apartheid i Sydafrika och etnisk rensning i Palestina.

I din bok The Ethnic Cleansing of Palestine hävdar du att Israels mål har varit desamma alltsedan 1948. Kan du utveckla det?

– Som varje bosättarkolonial rörelse vägleds den sionistiska rörelsen av logiken att utrota de infödda. Under perioden efter Andra världskriget blev utrotandet mer komplicerat och kanske mindre omänskligt, men ändå drastiskt. Den sionistiska rörelsens strävan att skapa en både judisk och demokratisk stat innebär att det alltid finns en önskan att ta över så mycket som möjligt av Palestina och lämna kvar så få palestinier som möjligt.

Det är bakgrunden till den israeliska etniska rensningen 1948, en operation som slutade med

Operation Danni: 1948 förvisades palestinier ut ur staden Ramla i en israelisk militäroffensiv.

att nästan en miljon palestinier fördrevs och att judar tog över 80% av landet. Men den etniska rensningen 1948 var inte ett fullbordat projekt. Israel saknade fortfarande 20% av landet och det fanns kvar en palestinsk minoritet i landet. Visionen om ett helt av-arabiserat Palestina fanns kvar, även om medlen skiljde sig.

Medlen innefattade att införa ett militärt styre över palestinerna i Israel och vägra flyktingarna att återvända. Utrymmet räckte inte till och 1967 kom en möjlighet att utvidga det, men då uppstod återigen det demografiska problemet. Denna gång blev medlen apartheid, militär ockupation och att dela upp landet i enklaver och Bantustan (hemländer).

Du har beskrivit Israels aktioner i Gaza som ett "stegvis folkmord". Vad betyder detta begrepp?

– "Stegvis" betyder att det inte genomförs något dramatiskt, massivt mördande av människor

från en viss ras eller nation. Men den strategi som Israel har genomfört sedan 2006 har lett till något som FN kallade ”en omvandling av Gazaremsan till en obeboelig plats” – så det är inte bara det ständiga dödandet av civila som gör det till ett folkmord, utan också att infrastrukturen ödeläggs.

Tycker du att Israel genomför en lika omfattande etnisk rensning på Västbanken och i östra Jerusalem som den som ägde rum 1948?

– Tja, faktum är, att sedan 1967 har hundratusentals palestinier förflyttats från områden i Stor-Jerusalem på olika sätt – från massiv fördrivning eller genom att flytta deras grannskap till Västbanken eller genom att inte låta dem återvända om de lämnar landet. Efter 1967 handlar den etniska rensningen mer om att flytta palestinier till enklaver snarare än ut ur landet.

Du argumenterar mot en tvåstatslösning utifrån att den inte är genomförbar och är istället för en tvånationersstat. Vad är orsakerna till att du dragit denna slutsats? Hur tror du man kan uppnå en tvånationersstat och hur skulle den fungera?

– Tvåstatslösningen är inte genomförbar av två orsaker. För det första gäller den bara 20 procent av Palestina och mindre än hälften av det palestinska folket. Man kan inte begränsa frågan om Palestina på ett sådant sätt, varken geografiskt eller demografiskt.

För det andra skapade Israel en sådan verklighet på marken, när det gäller bosättning och kolonialisering, att det är omöjligt att skapa en normal palestinsk stat, även om man skulle gå med på denna lösning. Det bästa man kan hoppas på är två Bantustan: ett på Västbanken och ett på Gazaremsan. Det är ingen lösning.

Slutligen kan det inte bli någon lösning utan att respektera de palestinska flyktingarnas rätt att återvända, och en tvåstatslösning respekterar inte denna rätt.

Nyckeln är en viktig symbol för palestinier. Nyckeln representerar hemmet som de tvingades lämna efter Nakba, katastrofen, 1948 – 1949, när 750 000 palestinier fördrevs för att staten Israel skulle kunna bildas med en judisk majoritet.

Vad har den växande internationella kritiken av Israels aktioner mot det palestinska folket fått för effekter? Hur har den påverkat fredsrörelsen i Israel?

– Under de senaste tio åren har civilsamhällena i hela världen fått nog av sina regeringars passivitet angående Palestina. De genomförde därför självständiga aktioner genom att stöda

palestiniernas civilrättsliga uppmaning till bojkott, avveckling och sanktioner (BDS, boycott, divestment and sanctions) mot Israel.

Världens regeringar tvingar fortfarande inte Israel att förändra sin politik och det är därför svårt att förvänta sig några förändringar inifrån. Det finns ingen fredsgrupp i Israel. Det finns en liten grupp aktivister som uppmanas av BDS-rörelsen och försöker skola israelerna om de tidigare och nuvarande brotten mot de mänskliga och medborgerliga rättigheterna. Dessa inhemska grupper kommer inte att överleva, det är nödvändigt att sätta ett större internationellt tryck på Israel.

Vilken roll har akademiker eller intellektuella under kampen för Palestinas befrielse?

– En mycket viktig roll. De kan berätta den historia om Palestina som Israel vill dölja för världen. Det finns tillräcklig med bevis, och idag finns det tillräckligt många forskare som använder dem, för att berätta historien så som den verkligen ägde rum. Vi måste modigt ta itu med denna historia om vi vill få till stånd en verklig försoningsprocess i Israel och Palestina.

Hur viktig är BDS:s kampanj? Vad tror du den kan uppnå?

– Den är mycket viktig. Den har två viktiga funktioner: för det första att skicka ett smärtsamt men nödvändigt budskap till Israel att det finns en prislapp på en fortsatt politik av fördrivning och kolonialisering. Och för det andra att inspirera den allmänna opinionen och aktivismen i världen kring en kampanj som inte låter Palestinafrågan falla i glömska.

Intervjun publicerades ursprungligen i *Left Voice*.

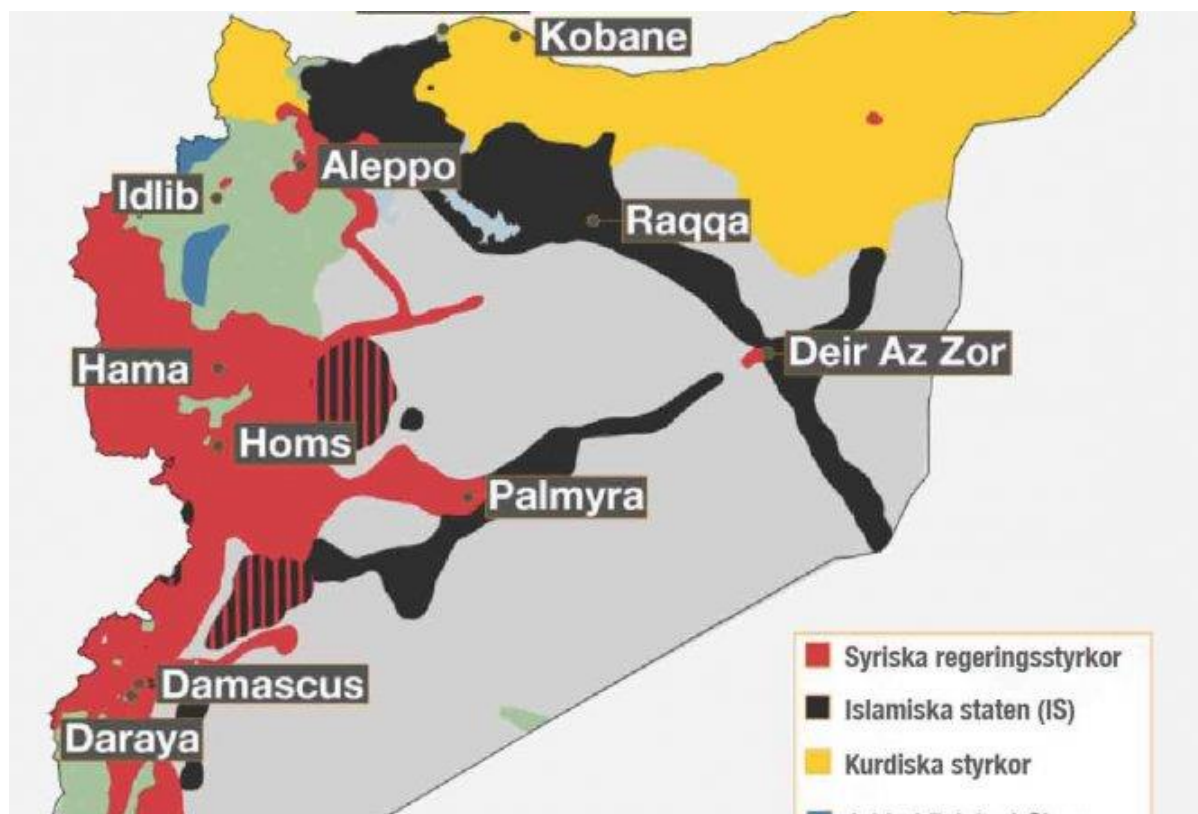
Översättning från engelska: *Göran Källqvist*

Offensiv

Krigets Aleppo – ett helvete på jorden

Arne Johansson

Offensiv 5/10 2016

Som i alla krig får civila betala det högsta och blodigaste priset. De humanitära

konsekvenserna är fasansfulla.

Få kan undgå att uppröras av de fasansfulla bilder som sprids av dödade och lemlästade barn i ruinerna efter de skoningslösa regn av syriska och ryska bomber som den senaste tiden har östs över den kvarts miljon människor i östra Aleppo, varav 100 000 barn, som belägrats där tillsammans med några tusen beväpnade rebeller.

Sedan den andra vapenvila som har förhandlats fram av USA:s och Rysslands utrikesministrar Kerry och Lavrov inleddes den 9 september bröt samman redan den 19 september tyder mycket på att Assad – med militärt stöd av Ryssland, Iran och den libanesiska shiamilisen Hizbollah – nu satsar allt på att militärt återta den fulla kontrollen över den östra delen av Aleppo.

Det är något som om det lyckas skulle kunna innebära Assadregimens hittills viktigaste seger och ett helt nytt skede i det syriska kriget.

Det är idag lätt att glömma att den syriska regimen innan den ryska flyginsatsen inleddes för ett år sedan kan ha stått nära ett hotande sammanbrott under trycket av framryckande rebeller på nästan alla fronter.

Allra mest spektakulära var förra årets snabba segrar för den nya rebellalliansen Jaish al-Fatah, som utrustats av Saudiarabien och Turkiet och helt dominerades av den al-Qaida-anslutna al-Nusrafronten, Ahrar al-Sham och andra islamister, i de nordvästliga delarna av landet. Därmed hotades även den regeringskontrollerade västra delen av storstaden Aleppo.

För USA innebar den ryska flyginsatsen som säkrade Assads position ur ett avseende en lättnad.

Washington slapp ta ansvar för det än mer förödande kaos i Syrien och dess grannländer, som hotade med ett sammanbrott för den syriska staten under främst tryck från islamistiska styrkor av alla sorters svarta nyanser. Det skulle med all säkerhet ha framkallat nya dramatiska flyktingvågor.

Vad Obama-administrationen, som efter katastrofen i Irak saknar politiska förutsättningar för att sätta in egna marktrupper, har drömt om är att i förhandlingar med Ryssland och med bibehållen militär press från kontrollerade rebeller kunna säkra en intakt och västorienterad Assadliknande stat, utan både Assad, IS och al-Qaida.

Problemet är bara att både Ryssland, den syriska armén och dess allierade krigare från Libanon, Irak och Iran är lika beroende av den blodsbesudlade Assad som den uppsjö av miliser som finns på rebellernas sida är av de hårdföra islamistiska krigarna i Jabhat Fateh al-Sham, som Nusrafronten döpt om sig till, och Ahrar al-Sham.

Det i början genuina demokratiska upproret har för länge sedan degenererat till ett sekteriskt inbördeskrig med massiv utländsk inblandning, uppbackat av reaktionära styrkor på båda sidor.

Betecknande är att USA trots ihärdiga försök inte ens har lyckats med att hitta syriska marktrupper som är beredda att slåss mot IS inom den chimär av ”moderata rebeller” som har kallats Fria syriska armén.

Pentagon har därför trots hårt turkiskt motstånd sett sig tvungna att stödja sig på de kurdiska styrkor som leds av YPG och det PKK närstående partiet PYD. Dessa har med stöd av USA:s flyg varit så framgångsrika i försöken att inte bara driva undan IS, utan också att skapa en självstyrande region, att Erdoğan till sist beordrat ett turkiskt militärt ingripande i Syrien för att säkra en IS- och framför allt YPG-fri ”skyddad zon” norr om Aleppo.

De främsta målen för detta är att blockera alla försök att förena kantonerna i det kurdiska Rojava till en livskraftig administrativ enhet längs gränsen mot Turkiet, hålla försörjningslederna till de syriska rebeller som stöds av Turkiet öppna, hitta en plats dit flyktingar kan

hänvisas och säkra Turkiet ett inflytande i alla förhandlingar om Syriens framtid.

Få svenska eller västliga media har rapporterat särskilt ingående om det minst sagt uppseendeväckande andra avtal om vapenvila som undertecknades av USA:s och Rysslands utrikesministrar Kerry och Lavrov i början av september, med en läpparnas bekännelse om stöd från alla inblandade parter inom och utanför landet, det vill säga alla utom från de syriska rebellerna själva som vägrade ge sitt stöd.

Enligt avtalet skulle en sju dagar lång vapenvila lägga grunden till en gemensam flygkampanj från USA och Ryssland mot både IS och den till helt nyligen öppet al-Qaidakopplade Jabhat Fateh al-Sham (före detta Nusrafronten), som skulle samordnas av en förenad verkställighetscentral (Joint Implementation Center).

Det innebar ett minst sagt spektakulärt erbjudande från USA i en situation där Nusra-krigarna har en helt avgörande roll i rebellernas försvar av östra Aleppo och knappast skulle gå med på att frivilligt låta sig avskiljas från så kallat ”moderata” enheter som en upptakt till sin egen eliminering.

Ryssland åtog sig som ett första steg att garantera ett stopp för alla flygbombningar av belägrade rebellfästen i hela Syrien, samtidigt som det var meningen att Ryssland och USA tillsammans skulle förmå alla stridande parter att lägga ner vapnen och öppna infartsvägar för humanitära hjälpinsatser.

I Aleppos fall betydde detta detaljerade föreskrifter för hur både regimen styrkor och rebellerna skulle dra sig tillbaka från ömse sidor av Castello-vägen in mot östra Aleppo.

Kerrys avtal om en gemensam flygcentral och delade underrättelser med Ryssland möttes också av öppet motstånd från Pentagon och USA:s försvarsminister Ashton Carter. Bara 48 timmar innan den gemensamma flygcentralen skulle upprättas bombade därefter USA-flyg, officiellt ”av misstag”, en syrisk armébas nära den syriska flygbasen vid Deir Ezzor i östra Syrien i flera räder som dödade 62 regeringssoldater och sårade 100. Sedan den syriska regimen därefter snabbt förklarade vapenvilan slut den 19 september utsattes samma dag en hjälpkonvoj väster om Aleppo för attacker som dödade 20 hjälparbetare.

Frågan är om de försök att förhandla om en vapenvila, som nu har suspenderats av USA, någonsin togs på fullt allvar av någon av de imperialistiska parterna eller mest handlade om att vinna tid eller politiska poäng.

Det är möjligt att Assad-regimen nu är beredd att verkligen svälta ut och brand- och bunker-bomba östra Aleppo till total underkastelse eller annars bokstavligen vada i blod för att ta över hela den stad som innan kriget var Syriens största och ekonomiskt viktigaste.

I hopp om att dessa ska kapitulera erbjuds rebellerna fri lejd ut ur staden enligt mönster från Homs och andra mindre belägrade platser där detta redan har genomförts. Men både anhopningen av tusentals av de mest hårdföra rebellerna och den extrema prestigefråga som har ställs på sin spets gör en snar kapitulation mindre sannolik.

Regimen kontrollerar visserligen redan idag Syriens mest folkrika regioner. Även i Aleppo hyser dess västra regeringskontrollerade del det stora flertalet av stadens befolkning, cirka 1,2 miljoner jämfört med drygt en kvarts miljon i den rebellkontrollerade östra delen, som dock fortfarande är Syriens största befolkningskoncentration under militär kontroll av rebellerna.

Samtidigt har det nu 5,5 år långa kriget tårt extremt hårt på både den syriska militären, ekonomin, administrationen och stridsmoralen. Så hårt att den har blivit alltmer beroende av ryskt flyg, Hizbollah och irakiska och iranska krigare samt att Assad allt mindre är ”herre i eget hus” ens i de delar av landet han antas styra.

Att Ryssland nyligen har trappat ner sin insats en aning, samtidigt som Turkiet etablerar en zon längs gränsen norr om Aleppo, kan också ha påverkat Assad till att försöka knäcka det

motstånd som fortfarande bjuds i östra Aleppo innan Turkiets insats öppnar för nya försök att bryta belägringen.

Full kontroll över Aleppo skulle inte betyda ett slut på kriget, men ändå säkra regimens grepp om de befolkningsmässigt och ekonomiskt mest väsentliga västra delarna av Syrien hela vägen ner över Hama och Homs till Damaskus, med undantag, än så länge, för Idlibprovinsen söder om Aleppo. Det skulle sedan också frigöra militära styrkor för förnyade insatser både i Idlib-provinsen, rebellkontrollerade fickor söder om Damaskus och IS runt Raqqa längst i öster.

En seger för Assad i Aleppo skulle framför allt betyda ett avgörande bakslag för tilltron till möjligheten att störta regimen i det pågående inbördeskriget.

Obamas försök att trappa ned konflikten innan sin avgång har misslyckats. En av huvudfrågorna just nu är hur USA utan någon uppenbar Plan B och med en ny president kommer att agera sedan förhandlingarna med Ryssland har brutit samman.

Att USA sätter in marktrupper är antagligen uteslutet, liksom flygattacker mot Assads styrkor eller en flygövervakad fristad för rebellerna som skulle innebära risk för sammanstötningar med ryskt flyg. Mer sannolikt är att det prat om ”tuffare tag” som nu hörs kan innebära grönt ljus för Gulfstaterna att förse rebellerna med mer sofistikerade raketvapen mot regimens flyg och helikoptrar och Turkiet att utöka sin IS- och YPG-fria zon i norra Syrien.

Samtidigt har trycket ökat för att även till priset av stora eftergifter avsluta ett krig som inte bara destabiliserar Mellanöstern, utan även Europa och världsrelationerna. Kanske så starkt att det inte kan uteslutas att USA helt enkelt under protest uthärdar en syrisk seger över det av Nusrafronten och Ahrar al-sham-ledda motståndet i Aleppo, kanske för att därefter åter skärpa trycket för en övergångsregering som tar sikte på att ställa Assad åt sidan.

För marxister är det omöjligt att stödja någon annan sida än de civila offren på alla sidor i det syriska krig som nu pågår, förutom ett kritiskt stöd till de kurder och deras allierade som tvingas kämpa för sina nationella och demokratiska rättigheter mot såväl IS som mot de turkiska och syriska staterna och reaktionära rebeller.

Här och där finns säkert fler fickor av progressivt självförsvar bland civila som försöker hålla alla reaktionära parter borta från sina egna grannskap. När väl vapnen tystnar, om så bara tillfälligt, kan mycket väl nya rörelser för demokratiska och sociala rättigheter uppstå.

För de syriska kurderna och vänsterkrafterna gäller det nu att påbörja bygget av nya demokratiska, sociala och politiska allianser med varandra istället för med utländska statsmakter och med utgångspunkt i gemensamma klassintressen av fred, återuppbyggnad och välstånd.

Minst lika viktigt inför Mellanösterns framtid är hur de stora arbetarmassorna i omkringliggande länder som Turkiet kan förena sig mot såväl sina egna förtryckare som gemensamt över gränserna mot hela regionens och de imperialistiska stormakternas förtryckare.

För en bestående lösning som tillvaratar folkens och hela regionens resurser på bästa sätt måste blicken fästas mot en framtida demokratisk och socialistisk federation för hela denna idag så konfliktdrabbade region. ■

Syrien: Fem år av krig

Det syriska kriget med kanske över 400 000 döda på drygt fem år och hälften av de 22 miljonerna syrier på flykt från sina hem, varav 4 miljoner ut ur landet, är redan idag en av de värsta humanitära katastroferna sedan andra världskriget.

Antalet dödade är inte långt från de 800 000 i folkmordet i Rwanda och kriget i Irak, vars dödstal uppskattas till mellan 400 000 och 655 000.

Bara Vietnamkriget med sina 1,9 till 3,9 miljoner dödsoffer är värre. ■

Proletären

Vilka är de verkliga krigsivrarna i Aleppo?

Patrik Paulov

Proletären 27/9 2016

Demonstration i de östra "oppositionskontrollerade" delarna av Aleppo mot införseln av nödhjälp från FN och mot USA:s och Rysslands avtal om vapenvila.

Det ohyggliga kriget i Syrien måste få ett slut. Men det är omöjligt att förstå varför vapenvilan bröt samman och bakgrunden till offensiven i Aleppo utifrån svensk medierapportering. Inget sägs om att de väpnade grupperna fördömde vapenvilan och vägrar bryta med al-Qaida.

Barbari. Krigsförbrytelser. Bombterror utan motstycke.

Fördömandena av den pågående syrisk-ryska offensiven i Aleppo är kraftfulla. Den syriska regeringssidan och Ryssland framställs som blodtörstande krigsivrare som medvetet siktar in sig på civila mål. Den syriska "oppositionen" och dess uppbackare från Nato och Golfstaterna utmålas istället som värnare av människoliv och förespråkare av en fredslösning.

Så beskrivs läget i Syrien av svensk och övrig västmedia. Kriget framstår närmast som kamp mellan onda och goda.

Men det finns röster i väst som går emot den annars samstämmiga mediekören.

"Bevakningen av kriget i Syrien kommer att bli ihågkommen som en av de mest skamliga episoderna i den amerikanska pressens historia. Rapporteringen om blodbadet i den antika staden Aleppo är det senaste exemplet på varför."

Så skrev författaren och utrikeskorrespondenten Stephen Kinzer i USA-tidningen The Boston Globe i februari i år. Artikeln publicerades samtidigt som västmedia kraftfullt fördömde den då inledda syrisk-ryska offensiven i norra Syrien.

Stephen Kinzer höll inte med. Han menade att offensiven gav hopp åt Aleppoborna. I artikeln konstaterade Kinzer att amerikanerna är fullständigt vilseledda om verkligheten i Syrien. Orsaken är att medierna bara återger Pentagons och Vita husets världsbild och blundar för att ”oppositionsområdena” i Aleppo styrs av folkförtryckare och plundrare i al-Qaida.

Kinzers beskrivning stämmer väl överens med vittnesmålen från de syriska invånare som Proletären intervjuat under konfliktåren. Från första stund har det varit tydligt att dessa syrier i de regeringskontrollerade delarna av landet, där den överväldigande majoriteten av folket lever, inte är överens med den bild som sprids i väst.

När vi i maj i år gjorde en telefonintervju med en läkare i det regeringskontrollerade västra Aleppo tackade han för att någon i väst ville prata med dem.

”Vi som lever i den regeringskontrollerade delen av Aleppo får aldrig framföra vår bild av vad som händer. Vi har levt under terroristernas beskjutning i snart fyra år”, sade läkaren Tony Sayegh.

I de regeringskontrollerade delarna bor 80-90 procent av stadens invånare. Tony Sayeghs vittnesmål om hur dessa Aleppobor dag efter dag, år efter år, beskjutits av raketer, granater och gastuber från ”oppositionsområdena” är en avgörande förklaring till varför Syriens regering och Ryssland ser det som nödvändigt att ta kontroll över hela staden.

Dödandet och förstörelsen av Aleppo inleddes när de östra delarna invaderades av väpnade grupper sommaren 2012. Så länge dessa syriska och utländska extremistkrigare har delar av staden i sitt grepp så kommer terrorn mot Aleppos folkmajoritet att fortsätta och freden vara omöjlig.

Faktum är att de väpnade grupperna i Aleppo spelade en avgörande roll i att skjuta vapenvilan i sank. Till skillnad från Syriens regering accepterade de aldrig den plan som USA och Ryssland enats om.

Att det är så sägs öppet i ”oppositionens” egna medier. Engelskspråkiga On the Ground News, som stödjer det väpnade upproret, intervjuade nyligen Mulham Agedy, befälhavare för Fria syriska armén (FSA) i östra Aleppo.

På frågan om hur han ser på USA:s och Rysslands krav att FSA måste bryta samarbetet med al-Qaidas gren i Syrien, som går under namnet Jabhat al-Nusra eller Jabhat Fatah al-Sham, svarade Mulham Agedy:

”Vi avvisar fullständigt kravet och alla fraktioner har klargjort detta.”

Fria syriska armén ser nämligen al-Qaida som en allierad i kampen mot Assad.

I ett annat inslag från OGN, gjort några dagar innan vapenvilan bröt samman, intervjuas människor i östra Aleppo som deltar i en demonstration. I tåget syns ett hundratal män och barn och de svarta fanor som används av al-Qaida.

Men demonstranterna vädjade inte om mat och mediciner till områdets lidande befolkning. Nej, de protesterade högljutt mot FN:s planerade hjälpsändningar och mot vapenvilan.

”Vi har inte gjort revolution för att få lite bistånd, FN konspirerar mot revolutionen”, förklarade en man i militärkläder.

Det ska sägas att dessa gruppers vägran att bryta med al-Qaida och vägran att acceptera vapenvilan betyder att USA antingen medvetet brutit överenskommelsen med Ryssland eller saknar kontroll över de grupper man byggt upp genom vapenleveranser och militär träning.

Enligt avtalet var det USA:s uppgift att se till att separera de ”moderata” grupperna från terroristerna. När det var gjort skulle Ryssland och den USA-ledda alliansens göra gemensam sak mot både al-Qaida och IS.

Vad USA istället gjorde var att under pågående vapenvila bomba ihjäl 62 syriska armésoldater i östra Syrien.

Den aktuella offensiven i Aleppo från Syrien och Ryssland handlar inte om ondska eller blodtörst. Den handlar inte om att massakrera civila, även om civila offer blir den tragiska följden när strider förs och bomber fälls i tätbefolkade områden.

Det gäller för övrigt inte bara syriska och ryska bomber, utan också när amerikanska, franska eller danska plan släpper sina dödsbringande vapen över provinshuvudstaden Raqqa och andra IS-kontrollerade områden i Syrien.

Det bästa för Syrien och dess svårt plågade folk hade naturligtvis varit att vapenvilan förlängts och följts av seriösa politiska förhandlingar mellan Syriens regering och övriga syriska parter.

Proletären har stött varje fredsinitiativ som tagits sedan FN-medlaren Kofi Annan presenterade en första fredsplan våren 2012. Att vapnen tystnar är en förutsättning för att kunna gå vidare och genomföra demokratiska reformer utifrån det syriska folkets önskemål.

Men vad ska Syriens ledning göra när den väpnade ”oppositionen” förkastar vapenvila och en förhandlingslösning? Vad ska Assadregeringen och dess ryska allierade göra när ”oppositionen” vill fortsätta kriget för en religiös stat tillsammans med al-Qaidaterrorister?

Att ge upp och svika den breda majoritet av syrierna som förkastar extremisternas bakåtsträvande intoleranta våldsstyre är inte ett alternativ.

Men det är klart att vägen till fred i Syrien skulle bli betydligt kortare, och att många liv skulle kunna räddas, om Nato-länderna och Gulfstaterna en gång för alla avbröt stödet till de väpnade grupperna.

Prisbelönt journalist om Syrien: ”Moderata rebeller är en myt”

Marcus Jönsson

Proletären 12/10 2016

– Journalisterna som tror på myten om de moderata rebellerna åker inte till områdena där de ska finnas. Jag antar att det beror på att de vet att de skulle hamna i bakluckan på en bil och bli kidnappade eller få huvudet avhugget om de gjorde det, säger den flerfaldigt prisbelönte

krigskorrespondenten Patrick Cockburn

Som i alla krig spelar propagandan en mycket viktig roll i Syrien. I västerländsk och inte minst i svensk media beskrivs kriget i det närmaste som en kamp mellan gott och ont, där Syriens president Assad representerar ondskan själv medan ”oppositionen” består av frihetstörstande rebeller. Den flerfaldigt prisbelönta irländske journalisten Patrick Cockburn har alltsedan krigets utbrott 2011 envist utmanat den bilden. När han besökte Göteborg och bokmässan fick Proletären en pratstund med honom.

Patrick Cockburn är krigskorrespondent av den gamla skolan. Sedan 25 år tillbaka är han utrikeskorrespondent för brittiska The Independent efter att tidigare ha arbetat för bland annat Financial Times. Förutom sina artiklar skriver han böcker, den senaste som är översatt till svenska är ”Jihadisternas återkomst – ISIS och det nya sunnimuslimska upproret”.

Det finns ett citat av Patrick Cockburn som flera gånger publicerats i Proletären och som lyder:

”Varje gång jag kommer till Syrien slås jag av hur olik situationen på marken är jämfört med hur den beskrivs i världen utanför. Utländsk medias bevakning av den syriska konflikten är den mest felaktiga och vilseledande vi sett sedan starten av första världskriget. Jag kan inte komma på något annat krig eller kris som jag bevakat där propagandistiska och partiska andrahandskällor så lätt accepteras av journalister som objektiva fakta.”

Patrick Cockburn utvecklar vad han menar:

– **Först och främst går det** enkelt att visa hur fel media haft. För en tre, fyra år sedan förutspådde många i media och många politiker att Assad snart skulle falla, att det var oundvikligt. För mig var det uppenbart från början att det inte skulle hända. Av Syriens fjorton provinshuvudstäder kontrollerade Assad då tretton av dem. Så det hade de fel om.

– Sedan kan jag inte påminna mig att någon av dem förutsåg framväxten av Islamiska Staten. Längre presenterade media den väpnade oppositionen som ledd av Fria syriska armén och ”moderata rebeller”, trots att det var lätt att från ett tidigt stadium se att den dominerades av extrema jihadisterna, av al-Qaida-liknande organisationer. Det fanns en vägran att erkänna det då, och en del vägrar fortfarande att erkänna att det är så. Storbritanniens dåvarande premiärminister David Cameron sa förra året när Storbritannien började bomba i Syrien att det fanns 70 000 väpnade ”moderata rebeller” i Syrien, men han vägrade identifiera dem närmare.

Patrick Cockburn talar om västmakternas omhuldade moderata rebeller som en myt.

– Det finns journalister som tror på dem, men de åker aldrig till områdena där de ska finnas. Om de moderata rebellerna är så starka som det sägs borde det gå att åka till områdena som de kontrollerar, men journalisterna som tror på dem åker aldrig dit. Jag antar att det beror på att de vet att de skulle hamna i bakluckan på en bil och bli kidnappade eller få huvudet avhugget om de gjorde det.

Vad ligger då bakom att så mycket av rapporteringen från Syrien är så undermålig?

– Under den arabiska våren hade många journalister ett ganska enfaldigt sätt att förhålla sig till den. De såg Libyen och Syrien i väldigt svartvita termer. Allt som var dåligt i Libyen kunde Gaddafi lastas för, precis som att många 2003 trodde att allt som var fel i Irak kunde sättas på Saddam Husseins konto. Vi har sett i de fallen att det helt enkelt inte är så. Efter att de har försvunnit har det blivit värre.

Patrick Cockburn påpekar att det inte betyder att han tar ställning varken för Saddam Hussein, Gaddafi eller Assad, och fortsätter:

– Likadant var det med Syrien, allt som var fel med Syrien var Assads fel. Om det fanns sekterism var den framprovocerad av regeringen, om det fanns väpnade islamister var det för att de uppmuntrats och släppts ut ur fängelset av Assad och så vidare. Mycket av det här är

ganska barnsliga påståenden men de har fått många som tror på dem.

– Man hade kunnat tro att myten om de moderata rebellerna skulle försvinna i takt med att det blev uppenbart att det var för farligt för journalister att åka till rebellkontrollerade områden i norra Syrien eftersom de då skulle blivit kidnappade. Istället gjorde det faktum att ingen kunde åka dit att andrahandskällor accepterades, som från ”medieaktivister” i Aleppo till exempel. Men vilka är de här aktivisterna? Gör de det av kärlek till Gud eller till mänskligheten eller vad? Det är uppenbart att de inte är självständiga utan tillhör någon organisation, de skulle inte kunna arbeta där annars.

En källa som används flitigt i västmedia är de Vita hjälmarna. Patrick Cockburn säger att han inte vet tillräckligt om organisationen för att uttala sig om just dem.

– Men man måste acceptera att alla i Syrien är partiska. När en by eller stad är belägrad måste man dels fråga vilka det är som belägrar den och vilka det är som håller den. Men sedan måste man också fråga om de som håller staden släpper ut folk därifrån. Och den sista frågan tenderar att aldrig bli ställd.

– De som håller staden har intresse av att hålla folk kvar som mänskliga sköldar, för att sedan kunna spela ut det humanitära kortet i sin propaganda.

Ett exempel på det sistnämnda är staden Madaya nordväst om Damaskus. Syriska armén anklagas för att tillsammans med Hizbollah svälta ut invånarna i staden. Patrick Cockburn ger en annorlunda bild av situationen.

– Jag pratade med en kvinna häromdan som lyckats ta sig ut från Madaya. Hon sa att det var rebellerna på insidan som inte lät henne lämna staden. Samma sak händer i IS-kontrollerade områden. I hus med fem våningar bor familjer på första våningen, krigare på våning två och tre, och på de översta två våningarna bor det familjer igen. Förutom den politiska har de en stark militär anledning att inte släppa ut folk ur staden.

– **Man måste hela tiden ställa** de här frågorna. Vem gör egentligen vad mot vilka? De frågorna ställs inte tillräckligt ofta och mycket av informationen kommer från andra- eller tredjehandskällor. Det betyder inte att uppgifterna inte kan vara riktiga. Bra propaganda är sann, men den berättar bara en liten del av hela bilden. Det är inget fel i att oppositionen arbetar så, men det är fel att media är så godtrogen och sväljer all information utan att faktakolla den.

Vad gäller oppositionen skiljer Patrick Cockburn mellan den politiska och den väpnade delen, och framhåller att avsaknaden av moderata rebeller på marken inte innebär att det inte finns en politisk opposition mot Assad.

– Som en diplomat uttryckte det till mig: du har regeringssidan, du har antiregeringssidan och så har du en stor del av befolkningen som är anti-antiregeringssidan. Med andra ord gillar de inte Assad särskilt mycket, men de föredrar definitivt Assad framför en opposition styrd av islamister. Om du är alawit, kristen, drus, kurd eller shia och islamisterna tar makten så har du ingen framtid i Syrien. Eller ingen framtid över huvud taget.

– Och även om du är sunni och har ett sekulärt arbete, säg på utbildningsministeriet, så kommer du att tillhöra förlorarna. Alla de väpnade oppositionsrörelserna, utan undantag, vill införa sharialagar i Syrien.

Patrick Cockburn menar att det funnits en romantisk idé om rebellerna som någonting ur musikalen *les Misérables*, studenter och butiksinnehavare som tar till vapen.

– **Från ett tidigt stadium var** de som verkligen kunde göra någonting på marken al-Qaida-grupper från Irak, som redan krigat i flera år och som kunde allt om gerillakrigföring, vapen och logistik. De kom till Syrien 2011 och skapade al-Nusra tillsammans med syriska islamister. Eftersom de var mycket mer effektiva och disciplinerade tog de snabbt över den väpnade

oppositionen.

Patrick Cockburn påpekar att på vissa ställen, som i Raqqa, välkomnades IS till och med av befolkningen eftersom de åtminstone förde med sig någon sorts ordning, till skillnad från de rebeller som uppträtt som rena banditer där.

– Ett annat viktigt inslag i islamisternas repertoar, som jämnar ut de militära styrkeförhållandena mot en reguljär armé, är välorganiserade självmordsbombare. Och av någon anledning är det ovanligt med ”moderata” självmordsbombare.

Sedan vårt samtal med Patrick Cockburn har den ensidiga propagandan om Syrien intensifierats i Sverige. Demoniseringen av Assad fortsätter och USA:s och EU:s sanktioner mot Syrien, som hindrar mediciner och hjälp att nå det syriska folket, nämns knappast i till exempel Aftonbladets kampanj om östra Aleppo.

I Sverige vidarebefordras Vita husets propaganda av riksdagspartierna oavsett politisk färg. Förra veckan släppte Vänsterpartiet – samma parti vars riksdagsgrupp röstade för svensk trupp i Afghanistan 2002 och svenska Jas-plan till Libyen 2011, samma parti vars utrikespolitiska talesperson Hans Linde fick beröm av Carl Bildt för sin syn på Syrien 2013 och samma parti som prydde sina valstugor med Ukrainas flagga efter kuppen 2014 – ett pressmeddelande i vilket Hans Linde säger att ”ansvaret för den humanitära katastrofen i Aleppo vilar tungt på Syriens president Assad och Ryssland” och att ”omvärlden måste vara glasklar med att Assad aldrig kan vara en del av Syriens framtid”.

Ingenting om de tillresta rebellerna, som beväpnats och stötts av USA, Saudiarabien, Qatar och Turkiet, eller om att syrierna har rätt att själva välja sin framtid.

Patrick Cockburn har länge varit tydlig med vad han tycker om de som kräver att Assad måste bort för att få slut på kriget.

– **Det är ett faktum att Assad** inte är på väg att falla. Han har en stark armé som inte visar några tecken på att splittras, han kontrollerar den största delen av befolkningen och han är allierad med Ryssland, Iran och Hizbollah.

– Så den som säger att Assad måste bort för att kriget ska ta slut, säger i själva verket att det här fruktansvärda kriget måste fortsätta. Det gör mig arg, folk som påstår att de har humanitära motiv förespråkar i själva verket att kriget ska fortsätta.